

КО ЈЕ КО

Дејан Алексић (1972, Бад Оајнхаузен, Немачка), објавио је књиге песама *Пошћуни говор* (1995), *Доказивање сенке* (1996), *Свагдашњи час* (2000), *Собна митологија* (2003), *После* (2005), *Довољно* (2008), *Једино вештар* (2011), *Биџи* (2013), *У добар час* (2016) и *Радно време раја* (2018). Добитник је „Бранкове награде“, Награде „Матићев шал“, „Просветине награде“, награда „Бранко Миљковић“, „Бранко Ћопић“, „Меша Селимовић“, „Змајеве награде“, „Мирослав Антић“, „Васко Попа“ и др. Аутор је и двадесетак књига намењених деци, за које је добио бројна књижевна признања, међу којима и Награду „Политикиног забавника“, два пута Награду „Невен“, Награду Змајевих дечјих игара... Аутор је и неколико позоришних текстова за децу. Заступљен је у бројним антологијама, а песме су му превођене на енглески, грчки, норвешки, бугарски, француски, словеначки, пољски и македонски језик. Добитник је стипендије из Фонда „Борислав Пекић“ за 2010. годину. Живи у Краљеву и ради на месту уредника за поезију у часопису *Повеља*.

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Бави се есејстиком и књижевном критиком, члан је уредништва часописа *Дометии* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је књиге прозе *Твиттер љриче* (2014) и *Twitter љриче 2.0* (2017). Живи у Новом Саду.

Марија Берјам Пеликани (1981, Херцег Нови), докторирала је Теорију и праксу превођења на Универзитету у Барију, при Одсеку за англогерманске и источноевропске студије, на Факултету страних језика и књижевности. Написала је дисертацију под називом *Италијански љревод Омероса Дерекa Волкојџа: Анализа љревода као љрисићуи књижевном љексџу*. Поред превода Дерекa Волкота, Лорне Гудисон и Чарлса Симића, објавила је критичке есеје на италијанском и енглеском језику о Волкоту. Живи у Цириху.

Јелена Блануша (1987, Кикинда), објавила је збирку поезије *Псеудоџон* (2014), за коју је добила Бранкову награду и Награду „Аладин Лукач“ 2015. године. За рукопис *Сабрани сџтрахови* добија Награду „Новица Тадић“ 2019. године, када јој излази и књига истог назива.

Анђеј Бойковски (*Andrzej Bobkowski*; 1913, Винер Нојштат, Аустрија – 1961, Гватемала), прозни писац и есејиста. По оцени критичара, један од највећих писаца ХХ века. Завршио гимназију у Кракову, а потом чувену Варшавску економску школу (најстарију пословну школу у Пољској). Године 1939, заједно са супругом, отишао је у Париз, где је провео Други светски рат. Данима је путовао бициклом по Француској, посматрајући земљу и људе и бележећи своја запажања. Ови записи и белешке из година окупације постали су основа дневника *Белешке из рајџа: Француска, 1940–1944*. Разочаран у Европу, јуна 1948. године отпутовао је у Гватемалу. У Гватемали морао је стално да се бори за голу егзистенцију. Да би опстао бавио се моделарством и отворио моделарску продавницу. Није имао времена за писање, што га је много мучило. После материјалних проблема, убрзо се појавили и здравствени, добио је рак на кожи. Операције су само одлагале неминувну пресуду. Умро је 1961. године. Његова супруга, Барбара Бопковска, и поред молби породице да се врати у Пољску, остала је у Гватемали. Умрла је 1982. и сахрањена поред мужа. Пре смрти спаковала је мужевљеве рукописе и послала их Јежију Гједројћу. Рукописи Бопковског никада нису стигли у Француску, већ у САД, где се и данас чувају. Његов књижевни опус није обиман, али је значајан. За живота је објавио *Белешке из рајџа*, драму *Црни љесак* и неколико десетина приповедака и есеја. Један њихов део објављен је посмртно у књизи *Сосо де Оро*. Аутор је бројних писама, која су га сврстала у најистакнутије пољске епистологе. После објављивања књиге писама: Јежи Гједројћ, Анђеј Бопковски, *Писма 1946–1961*, започео је нови талас интересовања за његово стваралаштво.

Николас Борн (*Nicolas Born*; 1937, Дуизбург – 1979, округ Лихо-Даненбург у Доњој Саксонији, Немачка), спада у ред значајних немачких књижевника шездесетих и седамдесетих година прошлог века. Збирке песама: *Сћање на њијаџи* (1967), *Где ми љава сћоју* (1970), *Проналазачево око* (1972) и *Песме 1967–1978* (1978) са укљученом мањом рукописном збирком *Нико за себе, сви ни за која*. Романи: *Друји дан* (1965), *Сћрана исћорије окренућа од земље* (1976) и *Кривошворина* (1979). Фолкер Шлендорф снимио је филм према *Кривошворини*. Добио је неколико угледних награда, међу њима и Рилкеову.

Луиза Боухараоуа (1985, Сплит) дипломирала је кroatистику и англистику на Филозофском факултету у Сплиту, ради као преводитељка, професорица и координаторка *Скрибонаућа*. Кратке приче објављивала је у *The Split Mind*-у и *Фаншому слободу*. Уврштена је у регионални зборник *Изван коридора – најбоља крајшка прича* (2011) и антологију хрватске младе прозе *Без враћа, без куцања* (2012). Објавила је књигу прича *Јесмо ли то били ми* (2019). Живи у Загребу.

Драјана Бошковић (1980, Нови Сад), докторирала је на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду. Објавила је збирку прича *Фауноменолоија* (2008), од којих су неке преведене на пољски и енглески, као и студију *Моћ фаншасћике – фаншасћика у љрозном и драмском сћваралашћиву срьској реализма* (2018). Објављује критичке есеје, студије, кратке приче и цртице у периодици. Живи и ради у Новом Саду.

Румена Бужаровска (1981, Скопље), приповедач, књижевни теоретичар, преводилац. Предаје америчку књижевност на Филолошком факултету „Блаже Конески“ у Скопљу, где је дипломирала, магистрала и докторирала. Објавила је четири књиге прича *Жврљошине* (2007), *Осмица* (2010), *Мој муж* (2014) и *Не идем никуда* (2018), књигу микроприче *Сћавај* (2017), као и студију *О смешном: теорије о хумору низ љризме крајшке приче* (2012). На Лондонском сајму књига 2016 догине уврштена је међу 10 најзанимљивијих младих европских писаца. Добитница је Награде „Едо Будиша“. Са енглеског је превела књиге Куџија, Капотеа, Керола, Буковског. Приче су јој преведене на десетак језика.

Рагенко Вагањел (1962, Пула), студије хрватског језика и књижевности завршио је на Филозофском факултету у Ријеци. Збирку песама *Лекџија о љосћојаносћии* објавио је 1999, роман *Дневник бесћосличара* 2006, збирку песама *Човјек с ћири љујка* 2010, збирку прича *Мишоморз за рођаке* 2013, роман *Здраво, драји убојице!* 2017, а роман *Сакраменћии и кошћовина* 2019. године. Живи и ради у Истри.

Иван Вељковић (1990, Свилајнац), дипломирао је енглески језик на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу. Бави се теоријом и критиком стрипа и популарне културе. Објављује у периодичним публикацијама и интернет порталима. Преводи са енглеског језика.

Рагмила Гикић Пећровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Ошворииће Јеленине љрозоре* (1978), *Намасће, Индија* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој јори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разјовори о Индији* (1989), *Прејиска Милице Сћојадиновић Срькиње са савременицима* (1991), *Искућва љрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене љрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У љошрази за љавним јунаком* (2003; приче), *Срькињин круј кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милице Стојадиновић Српкињи), *Библиољрафија рагова о Милице Сћојадиновић Срькињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индија* (2008), *Живош и књижевно дело Милице Сћојадиновић Срькиње* (2010), *Сћара љрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А где је Чехов? – разјовори о љрози* (2015), *Вијејнам и девеј змајева* (2016) и *Крићика љамћења* (2017). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“. Живи у Новом Саду.

Барбара Делат (1994, Котор), дипломирала је на студију модерне и савремене теорије уметности. Финалисткиња је Ратковићевих вечери поезије (Бијело Поље) и *Рукојиса* (Панчево). Активан је члан Форума младих писаца који се од 2015. године окупља у КИЦ „Будо Томовић“. Лауреткиња је 32. Фестивала младих песника у Зајечару, и победом на овом конкурсy омогућила

је штампање своје прве књиге поезије *Tomorrowland* (2018). Добитница је награде Фондације Роберт Бош „Travel to Europe“ међу десет најбољих студената Црне Горе.

Милан Илић (ЕМИЛИЈАН МИЛЋЕТИЋ, 1962, Вараждин), магистар економских наука, специјалиста за интегрални маркетинг. Године 1991. емигрирао у Швајцарску, од лета 1992. се стално настанио у Бечу и од почетка 1993. године је на листи акредитованих дописника у Републици Аустрији, одакле (и из других држава) пише за словеначке медије, већином о науци, економији и уметности.

Никос Јакумелос (1991, Атина, Грчка), дипломирао је на Одсеку за комуникације и медије Атинског универзитета, а касније наставио студије кинематографије и културолошких студија на истом универзитету. Тренутно ради на неколико веб локација у Грчкој, као уредник и главни уредник (*Smassing Culture, toPeriodiko* итд.), фокусирајући се на политичке аспекте популарних филмова и стрипова. Такође је партнер првог бесплатног онлајн часописа за стрипове *Comic Cultura*. Живи у Атини.

Ханиф Курејши (*Hanif Kureishi*; 1954, Брумли, Енглеска), завршио је филозофију на Кинг колеџу у Лондону. За драме *Outskirts* и *Borderline* добио је 1981. године Награду „Џорџ Девин“, а за сценарио за филм *Моја леџа ђерионица* (1984) номинован је за Оскара. Његов роман *Буга из ђрегџађа* добио је 1990. године Витбредову награду за најбољи први роман. Роман је касније адаптиран у ВВС-јеву ТВ-серију. Својим другим романом *Црни албум* потврдио се као један од водећих савремених британских писаца. Трећи роман *Иниџимносџ*, објављен је 1998, а филм истог наслова, заснован на роману и кратким причама, у режији Патриса Шероа освојио је 2001. године Златног медведа на Берлинском филмском фестивалу. Међу његова позната дела убрајају се и романи *Тело* и *Нешиџо га џи кажем*. Додељена му је француска титула витеза Реда уметности и књижевности, као и орден Британског царства за допринос књижевности. Његова дела су преведена на тридесет шест језика, а 2010. године добио је Награду „Харолд Пинтер“, коју додељује међународни PEN.

Јелена Лалаџовић (1994, Београд) је књижевна критичарка и активисткиња. Основне и мастер студије завршила је на Филолошком факултету у Београду, на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности, где је тренутно на другој години докторских студија. Запослена је као истраживачица приправница у Институту за књижевност и уметност, где ради на пројекту „Улога српске периодике у формирању књижевних, културних и националних образаца“. Једна је од оснивачица удружења књижевних критичарки *Побуњене чииџаџељке*. У коауторству са Христином Цветичанин Кнежевић написала је *Приручник за уџџџребу родно осеџџивој језика*.

Миа Лекомџ (*Mia Lecomte*; 1966, Милано, Италија), италијанска песникиња и списатељица француског порекла. Докторирала је италијанистику на Сорбони. Њени објављени радови обухватају збирке песама *Intanto il tempo* (2012) и *Al museo delle relazioni interrotte* (2016); збирку приповедака *Cronache da un' impossibilit * (2015); и књигу за децу *Gli spaesati* (2019). Песме су јој преведене су на неколико језика и објављене како у Италији тако и у иностранству у бројним књижевним часописима и зборницима. Оснивачица је и чланица Друштва песникиња (www.compagniadellapoete.com). Као преводитељка са француског, са другим научницима и ауторима активним у Италији и Француској, основала је књижевну агенцију *Linguafranca*. Сарадник је на италијанском издању *Le monde diplomatique*. Бави се уредничким и критичким делатностима на пољу транснационалне књижевности на италијанском језику, са посебним нагласком на поезију, Приредила је песничке антологије *Ai confini dei verso. Poesia della migrazione in italiano* (2006), *Sempre ai confini del verso. Dispatri poetici in italiano* (2011) и *A New Map: The Poetry of Migrant Writers in Italy* (2011) у сарадњи са Луиђијем Бонафинијем. Уредница је часописа за компаративну књижевност *Semicerchio*.

Џил Лејор (*Jill Lepore*; 1966, Вест Бојлстон, САД), америчка историчарка. Дипломирала је на Универзитету Тафтс, магистрирала је америчку културу на Универзитету Мичигена, а стекла докторат из области америчких студија на Јејлу, где се специјализовала за историју ране Америке. Тренутно предаје америчку историју на Универзитету Харвард и редовно пише чланке о исто-

рији, праву, књижевности и политици за *Њујоркер*. Добитница је многих награда. Објавила је књиге: *The Name of War: King Philip's War and the Origins of American Identity* (1998), *Encounters in the New World: A History in Documents* (2000), *A is for American: Letters and Other Characters in the Newly United States* (2002), *New York Burning: Liberty, Slavery, and Conspiracy in Eighteenth-century Manhattan* (2005), *The Whites of Their Eyes: The Tea Party's Revolution and the Battle Over American History* (2010), *The Mansion of Happiness: A History of Life and Death* (2012), *The Story of America: Essays on Origins* (2012), *Book of Ages: The Life and Opinions of Jane Franklin* (2013), *The Secret History of Wonder Woman* (2014), *Joe Gould's Teeth* (2016), *These Truths: A History of the United States* (2018), *This America: The Case for the Nation* (2019). Живи у Кембриџу, у Масачусетсу.

Никола Маринковић (1988, Чачак), дипломирао и мастерирао на Филолошком факултету Универзитета у Београду, где је тренутно докторанд на модулу Српска књижевност. Запослен као истраживач-приправник на пројекту „Прочуваваоци књижевности у српској култури друге половине двадесетог века“ при матичном факултету. Учествовао на више научних скупова о српским приповедачима и песницима 20. века у организацији Института за књижевност и уметност и других институција културе и науке. Књижевну критику објављује у недељнику *Печак* и стручној периодици.

Небојша Марић (1978), дипломирао је на Групи за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета у Београду, мастер из области модерне америчке књижевности и популарне културе одбранио на Групи за англистику. Од 2007. до 2009. уредник веб портала за популарну културу *Појбокс*. Објављивао преводе (текстове Џ. Хилис Милера и Стенлија Фиша) из области теорије књижевности у бројним књижевним часописима. Превео и књигу Ејдријана Пула *Трагедија: сасвим крајњак увод* (2011).

Ненаг Милошевић (1962, Земун), објавио је следеће књиге песама: *Посјаноси* (1992), *Умањења* (1996), *Јурећи у рај* (2000), *Месиа* (избор из поезије, 2004), *Песме са Саве и Дунава* (2005), *Time code* (2009), *Воде и ветрови* (2012) и *Песме из лимба* (2018). Објавио је књигу *Из музеја шумова* (ан-

тологија новије српске поезије 1988–2008, Загреб, 2010), као и књигу микроесеја *Лушајућа џланеџа* (2014). Био је уредник за поезију у листу „Књижевне новине“ од 1998. године до 2001. године, као и стални сарадник и један од уредника у часопису за женску књижевност *Profemina*. Писао је есеје и књижевну критику у часописима и магазинима као и за Телевизију Београд. Пише сценарије и режира документарне садржаје. Завршио је Факултет политичких наука у Београду. Ради као уредник у Редакцији документарног програма Телевизије Београд. Појединачне песме преводјене су му на неколико светских језика. Такође, заступљен је у неколико антологија српске поезије на страним језицима као и у неколико домаћих антологија.

Драгољуб Павлов (1940, Вилово), песник, сликар. Завршио је гимназију и Пољопривредни факултет у Новом Саду. Прве песме му излазе у *Пољима* 1966. Прву књигу поезије *Чечилија* објавио је 1973. године, а затим следе *Вршигба и јозба* (1999), *Окрепљалка за џано* (2005) и *Дунавска* (2010). Прва самостална изложба слика (1964 Нови Сад), касније у Бечеју, Србобрану. Учесник *Новосадског салона* (1976, 1991), ликовних колонија у Ковиљу (1988), Ечки (2009). Заједно са Бором Виторцем излаже фото-радове и кратке филмове из периода активности групе *Деи лечи* (1957–1965) у Музеју савремене уметности у Новом Саду (2007), затим у Бечеју, Суботици, Кули, Зрењанину, Београду, Нишу и Цетињу. Десет од ових радова је касније откупио *Музеј модерне уметности* у Њујорку. Живи у Новом Саду.

Милушин Ж. Павлов (1943, Кикинда), дипломирао је студије глуме у класи Љубице Раваси 1966. године у Новом Саду. Песник, приповедач, есејиста, романописац, књижевни критичар, драмски писац. Објавио је следећа дела: поезија – *Вајра зрелој бајрема* (1973), *Жени сам рекао љубав* (1977), *Над џином жишо* (1986), *Бела јесен у новембру* (1991), *Пас изјубљеној човека* (2014); есејистика – *Есеј о џумцу* (2000); романи – *Суви жић књије друјова* (1979), *Шармер мале вароши* (1990, 1995), *Расјош* (1994), *Велизар и Ђурђица* (2000), *Галои јосјодина Ареса* (2003), *Небо је велико дујме* (2006), *Добошарски јонеделјак* (2009), *Косјим на сцени дивљих ружа* (2011); публицистика – *Северни ревивр белој рудара* (1975); књиге приповедака – *Разазнајем џорње* (1971, 1989),

Кловнови долазе у ѿодне (1982), *Духови карѿионској кофера* (2005), *Цијеле враној коња* (2007), *Жуѿи фијакер* (2008), *Добошарије* (2008) и *Терейни воз* (2017); дечја поезија – *Све ѿишце из дединој шешира* (1998) и *Мајсѿори ѿлавих виолина* (2017). Добитник је бројних награда и признања за књижевни рад. Превођен је на македонски, руски, мађарски, јерменски, немачки, румунски и албански језик. Живи и ствара у Новом Саду.

Мелина Панаоѿовић (1974, Нови Сад), дипломирала је, магистрирала и докторирала на Одсеку за славистику Филозофског факултета у Новом Саду, на ком је и запослена као асистент на предметима Руска књижевност 19. и 20. века. Бави се књижевном рецепцијом, превођењем, руском авангардом. Преводи савремену руску прозу (Алексеј Иванов, Игор Јаркевич, Евгеније Гришковац, Михаил Шишкин, Татјана Толстој, Павел Крусанов, Александар Генис...). Живи у Новом Саду.

Ванда Пеѿањек (1978, Чаковец), дипломирала је хрватски и енглески језик и књижевност на Филозофском факултету Свеучилишта у Загребу. Пише на хрватском и енглеском језику. Песме су јој објављене у часопису *Поезија* и на књижевним интернетским порталима, те на Трећем програму Хрватског радија. Песме преведене на енглески језик објављене су у часопису *Live Encounters*. Живи и ради у Загребу.

Владимир Б. Перић (1976, Шабац), постдипломске студије књижевности завршио је у Новом Саду. Објављивао је поезију, прозу и научне текстове у периодици, као и у зборницима са научних скупова. Уређивао је *Сѿање сѿвари*, часопис за различите видове уметничког изражавања (1997–2001). Докторирао је 2013. године на ФИЛУМ-у са темом „Аутобиографска, социјална и поетичка маргина дадаизма Драгана Алексића“. Објавио је збирку песама *Елијсе* (2015) књигу књижевних критика *Ејзејезе 1* (2018). До сада је учествовао на преко двадесет иностраних и домаћих научних скупова. Уређује „Кораке“, часопис за књижевност, уметност и културу.

Марко Појачар (1984, Сплит), пише поезију, есеје, прозу и књижевну критику. Био је уредник у *Зарезу*, члан је редакције *Кворума*, сууређује портал *Proletter*. О стогодишњици изворнога из-

дања приредио је антологију *Хрвајска млада лирика 2014*. Награђиван је хрватским и међународним наградама за поезију, прозу и есејистику. Књиге и текстови преведени су му на тридесетак језика. Објавио је следеће књиге: *Пијавице над Санѿа Црузом* (песме, 2006), *Посланице обичним људима* (песме, 2007), *Предмети* (песме, 2009), *Аѿлас ѿласова* (есеји, 2011), *Јер ми смо мноѿи* (публицистика, 2011), *Бој неће ѿмоћи* (приче, 2012), *Црна ѿкрајина* (песме, 2013), *Јуоѿион јору!* (есеји, 2013), *Слијеја карѿа* (путописна проза, 2016), *Земља Земља* (песме, 2017) и *Побуна чувара – Чиѿаѿи ноћу* (есеји, 2018).

Љубица Росић (Обреновац), студирала је полонистику и завршила постдипломске студије на Филолошком факултету у Београду, докторирала на Филозофском универзитету у Новом Саду (*Рецејѿија есејѿѿике Чеслава Милоша у Јуојславију*). Радила је као лекторка српскохрватског језика на Јагелонском универзитету у Кракову, а у периоду од 1991–1995. као виши предавач на новооснованој Катедри за српски језик на УАМ (Универзитет „Адам Мицкјевич“) у Познању. Више година држала је предавања из пољске књижевности на Универзитету у Приштини. Од 2003. предавала је пољску књижевност (Историју пољске књижевности и Књижевност XX века) на Катедри за полонистику на Филолошком факултету у Београду. У својим радовима бави се највише компаративним проучавањима пољске књижевности XIX и XX века. Српском читаоцу представљала је пољску књижевност у есејима, чланцима, рефератима и јавним предавањима, разговорима са писцима. Члан је Удружења књижевних преводилаца Србије од 1980. У периоду од 1992–2003. била је члан редакције преводилачког часописа *Мосѿови*. Добитница је Награде „Милош Н. Ђурић“, као и пољске награде „ZaiKS“ (Савеза аутора и сценских композитора). Објавила је прву историју пољске књижевности у Србији (*Историја пољске књижевности до 1914. године*). Учествовала је на бројним међународним научним конференцијама, посвећеним пољској књижевности. Преводила је, између осталих, дела Р. Ингардена, К. Брандиса, А. Фјута, Ј. Корнхаузера, Р. Капушћинског, Ч. Милоша... Живи у Београду.

Бојан Самсон (1978, Осијек), библиотекар и писац из Новог Сада. Збирке песама: *Superblues*

(2007), *Folk Singer* (2018). Са Зораном Дражићем чини поетско-музичку групу *Башиа феџиша*. Објављује поезију, прозу и критику у часописима и на интернету.

Жарка Свирчев (1983, Сента), научна је сарадница у Институту за књижевност и уметност у Београду. Основне и мастер студије је завршила на Одсеку за српску књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Докторирала је на Филолошком факултету у Београду. Објавила је научне монографије: „*Ах, ѿај угенџиџеџи!*“ – Деконструкција родних сџереџиџи у сџваралашџеву Дубравке Утрешџи (2010), *Винаверова књижевна реџублика* (2017), *Порџиреџи џреџходнице: Драџа Дејановиџ* (2018) и *Аванџардџсџиџиџе – Оџледи о (срџској) женској аванџарној књижевности* (2018).

Изџок Сџџар (1962, Љубљана, Словенија), завршио је Дизајнерску школу као графички дизајнер. Године 1984. у књижевној ревиџи *Менџор* објавио је свој први стрип *Ко је убио црџџача сџрџџова*. Од тада је под својим именом или псеудонимом Нинел објављивао стрипове и политичке карикатуре у готово свим словеначким новинама. Године 1990. изашао је његов први стрип-албум *Сџерма и крв*, а 1992. године у љубљанском *Дневнику* почео је објављивати хумористички новински стрип у каишевима, *Бучманови*, који са повременим паузама црта и данас, а исте године оставио је и посао графичког дизајнера те се стрипом почео бавити професионално. До сада је испод његовог киста изашло четрнаест албума прилично различитих жанрова, од дечјих и тинеџерских преко еротских до политички ангажованих стрипова, у којима ставља пред огледало словеначку (пре свега) десничарску политику и католичку цркву. Поред цртања бави се теоријом стрипа, па је тако 2007. године, за 80. годишњицу првог словеначког стрипа, издао и прву словеначку монографију *Историја словеначког сџрџиџа 1927–2007*. у којој је сликом и речју представљено осамдесет најзначајнијих стрипаша. Сврстава се у Трећу генерацију словеначких стрипаша која је крајем осамдесетих година прошлог века формирала тзв. *нови словеначки сџрџиџи*, ослобођен свих репеката спрам секса, политике и цркве.

Срђан Срџиџ (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књи-

жевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и сџварности у Џонаџана Свифџа*. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев“ у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „Јован Поповиџ“ из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Кикинда Схорџи*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.bestseller.net, а добитник је и прве награде за прозу на конкурсуређанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекиџ“, те награда „Биљана Јовановиџ“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мрџво џоље* (2010), *Сџџори* (2013) и *Сребрна маџла џада* (2017), збирке прича *Есџирандо* (2011) и *Саџоревања* (2014), као и књигу есеја *Заџиси из чџиња* (2014).

Сава Сџеџанов (1951, Падеј, Банат), студирао је историју уметности на Филозофском факултету у Београду. Радио у Галерији Матице српске, Фото галерији и у Центру за визуелну културу „Златно око“. Објавио је велики број текстова из области ликовне критике и савремене фотографије у дневним листовима, стручним часописима и каталозима изложби. Заступљен у већем броју зборника и антологија о савременој уметности. У периоду од 1977. године до данас приредио већи број ауторских изложби у области актуелне уметности код нас и у иностранству (Мађарска, Аустрија, Немачка, Француска, Словачка, Румунија, Русија, Канада). Објавио књиге: *Свџџлоџиси* (1981) и *Поџџреба за сликом* (1988), те више уметничких монографија од којих је најзначајнија монографија о скулптури Олге Јеврић (2000). Добитник је више награда и признања. Живи у Новом Саду.

Драџољуб Сџанковиџ (1971, Јагодина), песник, критичар, интервјуер. Писао за портал

Е-новине, подлистак *Бейџон*, лист *Данас*, за многе књижевне часописе, као и Трећи програм радио Београда. Објавио је три књиге поезије *Песме једној дана* (2005), *Барка шела* (2010) и *Сону ситрану ноћи* (2014), као и роман *Београдски киклоид* (2017). Живи у Београду.

Марко Ситојановић (1978, Лесковац), ради као професор енглеског језика. Готово 25 година година црта, пише и преводи стрипове (*Hellboy*, *Hardboiled*, *Raptors*, *Sky Doll*). Сценариста је стрип-албума *Макс Дебрис*, *Црне душе*, *Посељења од Илоја*, *До љакла и назад*, *Le Dico des Hommes*, *Les 69 secrets à savoir sur les Femmes*, *Les 69 secrets à savoir sur les Hommes*, *Tout obtenir de Lui*, *Tout obtenir de Elle*, *Max Débris confession d'un véritable faussaire* и 14 албума серијала *Вековници* и *Бескрвни*. Стрипови и текстови су му објављивани у Хрватској, Македонији, Црној Гори, Босни и Херцеговини, Румунији, Бугарској, Чешкој, Француској, Великој Британији, Португалу, Италији и Уругвају, док је у Сједињеним Америчким Државама заступљен у антологијама *Shock 1* и *Shock 2* издавача *Aftershock*. Пише за неколико домаћих часописа, а аутор је више књига есеја о стрипу и монографија. Главни и одговорни је уредник нишког часописа *Ситриј пресини*, као и идејни творац и организатор Балканске смотре младих стрип-аутора. Води Лесковачку школу стрипа „Никола Митровић Кокан“. Добитник је преко педесет стрип-награда, између осталих и награда за допринос македонском, бугарском и српском стрипу. Тренутно за француску издавачку кућу *Delcourt* са Драженом Ковачевићем, Даном Ианошом и Десимиром Миљићем ради на другом албуму серијала *Croix Sanglante*.

Владимир Ситојнић (1980, Београд), дипломирао је на Правном факултету у Београду 2005. године. Поезију, есеје и књижевне приказе објављивао је у бројним домаћим и регионалним књижевним часописима, дневним листовима, антологијама и зборницима. Песме су му преведене на пољски, француски, енглески, мађарски и словеначки језик. Добитник је Награде „Млади Дис“ за најбољи необјављени песнички рукопис у 2008. години. Објавио је књиге песама: *Време се завршило* (2008), *Фотиоалбум* (2010), *Czas się zakończy* (друго издање књиге *Време се завршило*, на пољском језику, Краков, 2011), *Позив на саучесништво* (2011), *Кућија* (2013) и *Реверб*

(2015). Приредио је антологију нове српске поезије *Просјори и фијуре, избор из нове српске поезије* (2012). Са Владимиром Ђуришићем приредио књигу изабране младе српске поезије *Ван, ѿу, фрее* (2013). Преводи са енглеског језика. Живи у Земуну.

Срђан В. Тешин (1971, Мокрин), књижевник и новинар. Студирао је филозофију и комунологију у Београду, а дипломирао на поетици кратке приче. Објавио је следеће књиге: *Coated brain/Поховани мозак* (драма, 1996), *Светло Тројство Георгја Зесовског* (поезија, 1997), *Сјајан наслов за јанџомиму* (приче, 1997), *Анџолоија најбољих наслова* (роман, 2000), *Казимир и групи* наслови (роман, 2003), *Кроз јусџињу и јрашину* (роман, 2005), *Куварове клејве и грује јагосџи* (роман, 2006), *Алџернаџивни водич кроз Вавилон* (изабране колумне, 2008), *Исџод црџе* (приче, 2010), *Приче с Марса* (приче, 2015), *Гори јори јори* (роман, 2017) и *Моје* (роман, 2019). Приредио је неколико антологија, панорама и избора кратких прича. Књиге су му превођене на словеначки, македонски и немачки језик. Добитник је књижевне стипендије „Борислав Пекић“ и Награде Друштва књижевника Војводине за књигу године. Заступљен је у домаћим и иностраним антологијама и изборима из српске савремене књижевности. Проза му је превођена на француски, енглески, немачки, пољски, чешки, македонски, мађарски, албански и словеначки језик. Члан је Српског ПЕН центра. Живи у Кикинди.

Сџеван Тонџић (1946, Грдановци код Санског Моста), песник, прозаист, есејист, уредник, антологичар, преводилац са немачког. Дипломирао је филозофију са социологијом на Филозофском факултету у Сарајеву. Објавио је следеће књиге: збирке поезије – *Наука о души и грује веселе џриче* (1970), *Тајна џрејиска* (1976), *Наше јоре вук* (1976), *Хулим и џосвеђујем* (1977), *Црна је маџи недеља* (1983), *Прај* (1986), *Ринј* (1987), *Сарајевски рукојис* (1993, друго допуњено издање 1998), *Блајослов изјанџива* (2001), *Светло и џроклето* (2009), *Свакодневни смак свејџија* (2013), *Безумни џламен* (2015), *Хрисџова луда* (2017) и неколико књига избора; проза – *Твоје срце, зеко* (1998) и *Та мјесџа : (џуџојисци у џрози и сџиху)* (2018). Приредио је неколико антологија. Поезија му је превођена на више страних језика. Добитник је Шантићеве награде, Шестоаприлске

награде града Сарајева, Змајеве награде, награда „Милан Ракић“, „Мирослав Антић“, „Милош Н. Ђурић“, Награде „Horst Bienek“ за подршку лирике Баварске академије лепих уметности (*Horst-Bienek-Foerderpreis der Bayerischen Akademie der Schoenen Kuenste*), и награде града Хајделберга „Књижевност у егзилу“ (*Literatur im Exil*). Живи у Новом Саду.

Кшишћоф Ћвиклињски (*Krzysztof Świkliński*; 1960, Ћехоћинек, Пољска), књижевни историчар и критичар, песник и драмски писац; радио је као професор на Универзитету „Никола Коперник“ у Торунју, као и гостујући професор на универзитетима у Будимпешти и Загребу. Проучава књижевност и живот пољских књижевника у емиграцији. О А. Бопковском до сада је написао, поред већ поменутих, и књиге: *Znani i nieobecni (Познати и одсутни, 2011)*, *Свијугије и чланци о Анджеју Бойковском и другим емигрантским писцима*, а такође изабрао и приредио: *Andrzej Bobkowski, Listy do różnych adresatów* (Писма разним адресатима, 2013).

Александар Узелац (1981, Београд), специјализовао се на високошколским и научним институцијама у Бугарској, Русији и Мађарској. Докторирао је 2013. на Филозофском факултету у Београду, а у Историјском институту ради од 2010. године. До сада је објавио две самосталне

и једну коауторску монографију, као и преко педесет научних радова у земљи и иностранству. Професионално се бави средњовековном прошлошћу југоисточне и источне Европе, док шири интересовања укључују савремену историју и историју девете уметности. Повремено пише за домаће и стране новине на теме из домена историје и културе. Од 2012. до 2017. године био је координатор програма Међународног салона стрипа у организацији београдског Студентског културног центра.

Сандра Урбан (1968, Нови Сад), карловачки ђак и професор. Стекла диплому професора југословенских књижевности и српскохрватског језика на Филозофском факултету у Новом Саду, 1993. Ради као професор књижевности у Карловачкој гимназији у Сремким Карловцима од септембра 1994. Вишегодишњи је сарадник „Академске књиге“, издавачке куће из Новог Сада.

Игор Цвијановић (1979, Тузла), завршио је основне и магистарске студије енглеског језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио је преводе прозе Џона Барта, Ени Пру, Криса Абанија, Рејфа Ларсена, Џојс Керол Оутс, Дејвида Фостера Воласа и др. Добитник је Награде за превод године Друштва књижевника Војводине (2012). Живи у Новом Саду.